

ЕЛХОВСКИ ВЕСТНИК

ИЗДАВА СЕ ОТ ДОБРОНАМЕРЕНИ СПОМОЩЕСТВОВАТЕЛИ С ПОДКРЕПАТА
НА КМЕТСТВОТО И ОБЩИНАТА - СЕПТЕМВРИ 2012 - ЮБИЛЕЕН БРОЙ
ПО СЛУЧАЙ 430 ГОДИШНИНАТА НА СЕЛОТО

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК, ЕЛХОВЦИ!

Уважаеми
съграждани,
скъпи елховци,
драги гости,

За мен е чест
и удоволствие
да Ви поздравя
с настоящия
празник

честване на 430-та годишнина от
сздаването на село Елхово.

Нека със самочувствие и гордост
да носим името на своя произход
- елховци и да уважаваме завета
на предците ни. Нека вярваме в
собствените си сили.

В празничния ден най-сърдечно
пожелавам на жителите и на всички
приятели на Елхово: бъдете здрави,
бъдете успешни, бъдете щастливи
и със своите дела утвърждавайте
Елхово като автентично кътче от
нашата Родина!

Честит празник!

Кмет на село Елхово:

инженер Денко ДЕНЕВ

Уважаеми г-н Денев,
Уважаеми жители и гости на село Елхово,

Имам удоволствието да Ви поздравя по
случай празника – 430 години село Елхово.
430 години – преминали в усърден труд
на хора и поколения, дали своя принос за
развитието и просперитета на китното
Елхово.

Поздравявам Вас като кмет и
всички бивши кметове за стремежа и усилията да поддържате
престижа и авторитета на Вашето селце, намирайки хармония
между модерния облик, атрактивното стопанско и икономическо
развитие, като същевременно запазите и културното си
наследство.

Празниците като неделима част от историята на всеки
народ са свързани с неговия бит и култура, те дават израз на
стремежа и вярата за по-добър живот. Този ден е не само повод
да се докоснем до миналото, но и да се гордеем с настоящето на
родния край и да се устремим към бъдещето.

Нека този празник бъде изпълнен не само с радост и
веселие, но и да бъде за елховци още един повод да изразят
своята любов и грижа за дома.

Пожелавам на всички жители на село Елхово да бъдат
живи и здрави, да имат сили и самочувствие да се справят с
превратностите и трудностите в живота.

Честит празник!

Кмет на Община Николаево: Косьо КОСЕВ

Из Султански регистър от 1582 година:

... „Зиамет на името на Хамза Чауш от чаушите при султанския двор...
... селя Яхи, спадащо към акче Казанлък с годишен приход 7500 акчета.”

Панорамна снимка на село Елхово от местността “Чуката”

Читалищен дом

Райна БАЛЕВА

Училище

Ръководството на народно читалище "Христо Смирненски" - 1899 г. - с. Елхово, община Николаево поздравява всички жители и гости по случай 430-та годишнина на селото. Пожелаваме Ви най-вече здраве, повече надежда, късмет и бъдещи успехи!

Честит празник!

Секретар на читалището:
Райна БАЛЕВА

По случай 430-та годишнина на с. Елхово поздравявам всички елховци от близо и далеч с празника! Нека да са здрави и да запазят за в бъдеще искрата на просветата и образованието, както своите предци, защото това е в основата на всички разумни дейности и е залог за бъдещ успех.

Честит празник!

Директор на Начално училище
"Братя Жекови":
Елена МОМЧИЛОВА

СТИХОВЕ ЗА НАШЕТО СЕЛО

СПОМЕНИ - ЗОЛУМИ

Нашето село Елхово
раждало борци избрани,
за борба сявга готови
със черните тирани!
..... О, само това ли вършат
тия мръсни поганци!
Не! И нощем беснеят
като вълци кръвници.
...О, кое око да гледа
тази върла мръсотия?
Кое сърце да търпи
тези безобразия?!
..... О, каква грозна картина!
Селото ни във ужас!
Всеки вижда как пристига
крайната му вече участ.
..... Ех, братята изгоряха,
нешастие беше за нази,
но добри ветрове повяха -
Русия турчина прегазил!
А Средна гора тъжила,
че и Тунджа плакала
от тези тежки окови
и за съдбата на Жекови!

Дядо МОМЧО

(откъс от едноименната поема,
отпечатана през 1938 г.)

ОДА ЗА ЕЛХОВО

Над четири столетия минаха
и все живее наш'та мила стряха -
Елхово, дошло от древността,
закриляно до днес от любовта
на нашите деди и прадеди.
Ах, колко мъки ти, все победи!
Усещаше ти, често конски тропот,
що будеше те нощем под Луната,
а твоята земя, от плод налята
стенеше от болка и от ропот,
но раждаше момци, левент-юнаци...
И тръпнеха веч' турските конаци.
Предатели те неведнъж предаваха
на алчните грабители в ръцете.
И като пепелище те разравяха,
но често в руините ти оставаха
и жалките мечти на враговете -
да те прекършат лесно, като цвете.
Ти пак израстваше... Чедата мили
поемаха пак пътя на борбата
и вливаха в сърцата нови сили,
надежди нови и нова отплата
за твойте дъщери и синове -
заминали по чужди градове.
И днес те има, мое село мило!
Макар и трудно - все още живееш,
в сърцето си тъгата притаило -
понякога през сълзи - даже пеш...
Да! Нека да те има, люлко свята!
За нас най-хубаво си на земята!

Йордан ФИЛИПОВ

БАЩИНИЯ

Бащинийо, земя родна,
с блага народ закърмила,
ти си твърде плодородна
и за народ много мила.

В твойте гори, с тревни, води
пасат тамо стада и чарди.
Жито раждат нивята ти,
цветя, рози - полята ти.

Бащинийо, земя мила!
Теб юнаци родни пазят
и с последна, мъжка сила
старци дружно им помагат.

Родна земя, твърде мила,
ти си райска ни градина;
на българина обещана,
до амина завещана!

Момчо Ст. ТЕСНИКОВ
(от книгката „Песни-
стихотворения на самоука“)

ИЗ 430-ГОДИШНАТА ИСТОРИЯ НА СЕЛОТО

МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ И ПЪРВИ ЗАСЕЛНИЦИ

В източния край на Розовата долина, по северните склонове на Сърнена гора, е разположено село Елхџво. Къщите му са накацали широко върху няколко хълма, отделени един от друг с дълбоки долове. По средата му тече малка река – Старата река, със стръмни, скалисти, почти отвесни брегове. На юг планината се извисява със заоблените си гористи върхове, изпъстрени с малки слънчеви полянки. Полето между Средна гора и Стара планина е равно, а по средата му тече река Тунджа. Но това не е първоначалното местоположение на селото. Най-напред то се е намирало на 3-4 км североизточно от сегашното селище, близо до брега на р. Тунджа, в местността „Ябълчето”. Там са се заселили първите преселници, които са били от Карловско. Сигурно, подгонени от турците и други насилници, те са намерили това място подходящо за своите занаяти: земеделието и скотовъдството.

Първият заселник - Бял Иван (Чобан Иван) е преценил, че тук е намерил място за спокоен живот, както за домочадието, така и за стадата си. Освен неговото семейство, започнали да се заселват и други. Селището започнало да расте по къщи и жители.

Тъй като по това време река Тунджа била широка и пълноводна, хората не могли да построят мост за преминаване на другия бряг към Балкана. Затова те си направили лодки и с тях преминавали голямата Тунджа. „Лодка” на гръцки е VARKA (BARKA) и по тази причина хората от другите села наричали жителите на това село: **БАРКОВЦИТЕ** (т.е. **ЛОДКАРИТЕ**). Така се родило първото име на селото – Барковци.

Някои от жителите на Барковци си строели по-големи лодки – каици, с които пренасяли стока за продан по р. Тунджа. Надолу по течението на реката те спирани в различни селища. Достигали са до Ямбол, а даже и до Одрин. От думата „каик” е произлязло името на фамилияте: Каикови, Каикчиеви, Кайкиеве, които съществуват и до сега.

Но отново се явява старата напаст – започнали нападенията на османлии от близки и по-далечни турски села: Ишикчии (Николаево), Колуцчии (Гурково), Ени махле (Нова махала), Конаре и други. Така на новите заселници отново им се наложило да напуснат полското село Барковци и да търсят ново, по-закътано място в подножието на Средна гора.

Освен нападенията и грабежите на турците, втората важна причина за напускане на това местопоселение е свързана с климата. Тъй като селото се намирало на открито срещу Балкана, силните северни ветрове, които идвали от широкото гърло на Хаинбоаз, събаряли покривите на къщите, кошарите и другите постройки. Хората и животните оставали на открито, фуражът се повреждал и ставал негоден за употреба. Освен това и р. Тунджа често наводнявала землището и самото село. Поради тези важни причини местенето на селото било особено наложително. Хората тръгнали нагоре по малката планинска река и намерили около нея добре защитено място покрай нейните брегове. То било обрасло с дървета, като най-много били от т.н. на местно наречие ЕЛХА (широколистно дърво от семейство брезови, подобно на липата, с лепкави нагънати листа, растящо по мокри места). По неговото име по-късно е наречено новооснованото селище – **ЕЛХОВО**.

ЗА ИМЕНАТА И ЗА ЖИТЕЛИТЕ НА СЕЛОТО

Кога точно са се преселили жителите на Барковци на новото място, не е известно. Най-ранният документ, в който фигурира селото като административна единица, е от 1582 година. Това е Султански регистър за тимари и зиамети, който гласи: „**Зиамет на името на Хамза Чауш от чаушите при султанския двор... .. селя Яхи, спадащо към акче Казанлък с годишен приход 7500 акчета.**”

Посоченият документ и година говори, че това селище го има вече в регистрите. Но то е съществувало много по-рано от тази година, защото данъци не могат да се събират от гола поляна, т.е. трябва да има селище и жители. Но документът със сигнатура КС(10) I, от който е посоченият по-горе цитат, свидетелствува, че под името Яхи; Йъхи вече има редовно регистрирано селище.

Селото е имало много и най-различни имена, най-вече турски, тъй като по времето на турското робство то е било нормално действащо селище. Първото регистрирано име, както вече беше казано, е: Яхя – Яъхи – Йъхи (близо до еврейското Йехова) – собствено турско име.

След това следват имената:

Йъкъвиран – място, под което има развалини, руини – запустяло място - 1692 г.;

Етсъверен, Есьоерен, Есьор (елха), Есьорен – вървящ човек;

Яссъф веран – ниско поле;

Ясър йонден, което не е съвсем точно;

Яса йорен (Яся юрен) – вървящ по запустяло, забранено място.

Вероятно селото е възникнало на мястото на старо, запустяло селище. Дали от римско време или от още по-ранна епоха? Може би тогавашните стари жители да са знаели, но до нас не е достигнало. Може мястото да не съвпада със сегашното, а да има останки от друго селище наблизо. Това обяснение стои най-близо до името Есьорен.

Селото се е казвало и Казълагач.

С течение на времето името Йъхи се е променило в Ихчи – Ихчии – Йъхчии – Яхчии, което е означавало: хора, можещи да готвят.

В документ от 1627 г. в част от регистър за събиране на данъка „джезие” селото се споменава под името Йъкъкверан: Йъкък – бряг; веран – свлечено, срутено, разнебитено място. Може би от там е останало името на местността – Влачишница.

Макар че селото е имало много имена, то най-дълго време се е казвало Елхџво, на което име искаме да се спрем по-подробно. Вече споменахме, че името на селото се е появило от името на дървото ЕЛША – ОЛША, което растяло много по тези места. Селища с такова име има в много страни: Македония – село Елшани, Охридско; в Полша – село Олеша; в Белорусия – с. Олшани и в България – село Елешница, Разложко (от елшица – елешница). Но явно преводът от турски не е направен по книжовния език, а по местното наречие, по което хората наричат това дърво ЕЛХА. Така вместо правилното и точно име ЕЛШОВО (което щеше да е единствено в България) е останало името Елхџво. Това име селото носи до 1949 година. От тогава до 1993 г. селото се казваще Милево, след което отново е възстановено името Елхџво.

ИЗ 430-ГОДИШНАТА ИСТОРИЯ НА СЕЛОТО

Кузман Андреев-Стинов

Кольо Ганчев

Братя Жекови

Иван Кънев Харачерев

РЕВОЛЮЦИОННИ БОРБИ

През размирните времена на дългото робство единствените по-будни хора са били свещениците. Те били първите, които наред с черковните служби пробуждали и народностното самосъзнание и разпалвали жаждата за свобода. Към тях се присъединявали някои от по-първите и авторитетни хора, ползващи се с доверието и уважението на селяните. Като такива може да се посочат: **Поп Кузман Андреев, Иван Харачерев** и други, но като тях имало и доста други.

През селото са минавали различни чети, водени от известни войводи: Гълъб войвода, Вълчан войвода, Стоян Шумналията (Дели Стоян), Димитър Калъчлията, Ангел войвода, Добри войвода, Пеньо Чернеолу. По-късно и Филип Тотю е шетал по тези места. В четата, подготвяна от Атанас Узунов за освобождаването на Левски, са участвали трима елховци.

Има сериозни твърдения, че един от ръководителите на Старозагорското въстание от 1875 г. – Кольо Ганчев, е родом от Елхово. Фамилия Касапганчеви съществуваше в селото ни до не много отдавна. В Старозагорското въстание се включват и хора от Елхово. Такъв е Кольо Райнов Радук и неговият син – Радук. Те са помагали на почти всички тогавашни революционери, минавали през селото за Гурково. Голяма част от действията, свързани със Старозагорското въстание, се развиват в района на Елхово. Тук преминава четата на Стефан Стамболов на път за Гърново. В селото намират смъртта си двама от важните четници – **братята Михаил и Георги Жекови**. В тяхната къща се е подготвяло въстанието. След престрелка с турците братята са изгорени в една плевня на края на селото в махалата „Парцаля“. Малко по-нагоре, в местността „Богросци“ е водила бой четата на Руси Кънев-Обруклиеца. Четата е разбита, войводата е смъртно ранен, а четата се пръснала. Много четници били избити, заловени и заточени. За подвига на войводата са създадени народни песни. Издигнат е и паметник.

Селото не взема участие в Априлското въстание.

Хората били уплашени от жестокото потушаване на Старозагорското въстание. През май 1876 година бил изпратен Шевкет паша да усмирява разбунтувалите се села в Ямболско и Казанлъшко. На 29 май 1876 година неговата потеря опожарила и изклала населението на село Бояджик. След това войската се насочила към нашето село. Но пашата бил приятно изненадан от добре обработените ниви на обявеното за бунтовно село Елхово. На източния край на селото го посрещнали всички елховци, начело със свещениците, по-първите хора и черковните хоругви. Сега това място се нарича „Байрактарски мост“. След като пашата се уверил, че селото е спокойно, войската не влязла в него, а пренощувала в местността „Рашовите круши“. Селото било спасено. Въпреки това, преди да си тръгнат, турците ударили по 25 тояги на поп Кузмана и на Иван Харачерев – „за акъл“.

ОСВОБОЖДЕНИЕТО

По време на Освободителната война 1877-1878 година военни действия на територията на селото не са се водили. Такива е имало в района на Хаинето (Гурково). Чували са се гърмежите от татък Балкана. По това време руски войници в селото не са идвали. Такива идват доста по-късно, когато турците вече са си отишли от селото. Те били много изплашени, събрали набързо багажа си и избягали, викайки: „Москов гелийору“ (Московците идват). Когато руснаците напускат Стара Загора, хиляди българи бягат към Северна България. С тях тръгват и елховци, и се връщат чак на следващата 1878 година. Сведенията за освобождението на селото се черпят само от спомените на стари хора, които тогава са били малки деца, по на 10-12 години. Братя Овчарови в своята книга ползват спомените на дядо Петко Папурков и дядо Семо Късербонев. Най-сетне, след много преमेждия, идва и дългоочакваното Освобождение за Елхово.

Подборка от книгата на братя Овчарови: „Елхово“ - 2004 г., Казанлък.

Подбрал и подготвил за печат: Йордан Ф. Котев

ЕЛХОВЦИ - ЛИТЕРАТУРНИ ТВОРЦИ

АЛЕКСАНДЪР Д. ЕДРЕВ (ВЕРДЕЛА) (1870 – 1929)

Александър Д. Едрев (Вердела) е роден на 20 април 1870 година в Казанлък, но неговият родословен корен е от нашето село, защото, както сам той пише в своята автобиография, дядо му по баща е произхождал от с. Елхово, Казанлъшко, и се е казвал Андрея, но селяните му викали Едрю, защото бил висок и едър човек. Може да се предполага, че това е същият дядо Едрю Кювбашият, за когото Чудомир пише в своите записки том III. Така че този културен деец, писател, издател и артист е издънка от нашето село. Баща му е бил хлебар и с този занаят остава до края на живота си. Бил е средно заможен, но културен и авторитетен човек с добро име сред хората. Майка му е била тиха и миловидна жена, която се е занимавала само с домакинството. Тя скоро умира и Александър остава сирак на 5 години, а сестра му – на 3 годинки. Детските години на бъдещия писател са били весели и безгрижни, но през Руско-турската война заедно с всички граждани, и тяхното семейство бяга към Северна България и се завръща чак след Освобождението. По това време е убит дядото на писателя, който бил останал в града. Бъдещият писател започва училище през 1883 г. в Казанлък, където учи в I и II отделение, а III учи в София при вуйчо си Стефан.

През 1886 година като ученик става член на ученическата дружина „Искра“ и от тук води началото на неговото участие в културните инициативи на града, района, а после и в цялата страна. Театърът за него е бил най-хубавото нещо на света и той отрано започва да се занимава с театрална дейност. Най-напред участва в любителски самодеен театър в родния си град, след това в Пловдив, а после в театър „Сълза и смях“ - София.

От 1899 година до 1902 година работи заедно с първия български композитор Емануил Манолов в Казанлък и издават детска музикална библиотека „Славееви гори“, „Казанлъшка роза“, „Родни звукове“, „Малка библиотека“, „Томление“. Освен това той издава в продължение на 11 години хумористичния вестник „К'во да е“. Бил е директор на занаятчийско училище, книжар и артист. Автор е на либретото на първата българска опера „Сиромашкиня“, поставена за пръв път в Казанлък – 1900 година. Издал е също много сборници с патриотични маршове, между които и „Работнически марш“ по текст на Георги Кирков. Вердела е написал общо 110 творби, от които остават недовършени около 30. Преобладават произведения по драматургия и музика, съчинени и издадени общо 57. Написал е 21 комедии, 4 монолози, 3 басни, една стихосбирка, издал е 530 броя на вестник „К'во да е“, една автобиография и един дневник. В съдружие с Емануил Манолов е издал 36 музикално-песенни сборници и поредици. Това е едно завидно творческо дело, а като прибавим и неговото пряко участие в театъра, става ясно, че Вердела е бил една талантлива творческа личност и е оказвал благотворно влияние за разширяване културния кръгозор на нашия край, а и в цялата страна. Макар че неговите пиеси не са така издържани в драматургично отношение като днешните, те третирали важни и злободневни проблеми. В някои от тях осмива тогавашното съвременно общество, а в други разглежда педагогически въпроси. Заслуга на неговото творчество е това, че е откликвал на тогавашните нужди на широката публика от театрална литература. Значението на неговото творчество е в това, че е събуждал интереса на народа към театъра и музиката. Умира през 1929 г. в София.

Ползвана литература и други източници:

1. Белчев И. – „Казанлъшката котловина“, С., 1959.
2. Чудомир – „Записки“, т. 3, 1940.
3. Личен архив на Ал. Едрев – от музей „Искра“, Казанлък.
4. История на театралната трупа при читалище „Искра“ – Казанлък.
5. Биография на Емануил Манолов.
6. Ал. Едрев – Автобиография.

Подбрав и подготвил за печат: Йордан Ф. Котев

ДЯДО МОМЧО СТ. ТЕСНИКОВ (1872 – 1946)

Самобитният и колоритен поет-самоук и известен общественик Дядо Момчо, е роден в село Елхово на 4 април 1872 година, в сравнително заморно земеделско семейство. От малък той се отличавал с голяма любознателност и впечатлителност. Още от ранна детска възраст в сърцето му са се запечатали трайно моменти от гроичните битки и отгласи от исторически събития, свързани с нашето село, които в зряла възраст той използва за създаване на своите литературни творби.

Желанието за наука отрано насочва будното момче към черквата, защото в ония робски години само там може да се научи на четмо и писмо. Така покрай песнопението той се ограмотява и после сам, доколкото са позволявали тогавашните условия, продължава да се самообразова.

Надарен с природна култура, организаторски способности и умение за работа с хората, той още на младини си спечелва добро име и доверие сред населението, което го е избирало и на отговорни постове в управлението и общественния живот. Бил е черковен и училищен настоятел, активен член на кооперацията, един от лидерите на БЗНС в селото, общински писар, и на два пъти - кмет – през 1914-1915 година и през 1919-1922 година, като е бил предлаган и за народен представител, но не е приел. През втория му мандат като общински кмет по негова инициатива се започва строителството на мелницата и на сегашното училище.

Дядо Момчо посяга към перото като творец сравнително късно, „...водим от желанието да бъде полезен с нещо за тия, които идват след него“, т.е. за бъдещите поколения, както сам той споделя в предговора на една от своите книжки. Издал е следните творби:

1. „Спомени-золуми“ - 1938 год., отпечатана със съдействието на Чудомир в печатница „Художник“ - Стара Загора.
2. „История на село Елхово“ – 1940 год., отпечатана в същата печатница.
3. „Песни – стихотворения на самоука“ – 1942 год., отпечатана пак там.

Освен помощта и съдействието на Чудомир, дядо Момчо е търсил лично и помощ от видните наши писатели: Елин Пелин и Дора Габе, като е ходил да се консултира с тях чак в София.

Дядо Момчо умира на 23 юли 1946 година, като е изпратен с голямо уважение от своите съселяни и от представители на БЗНС от района и окръга. Макар и твърде скромни по обем, а като поезия днес трудно биха издържали на критиката, неговите стихове имат значимо за времето си вътрешно съдържание, изпълнени са с чист патриотизъм и национална гордост. В тях се чувства благородният стремеж на автора да бъде полезен за своя народ, за неговия напредък.

С тези си качества скромните поетични творби на самоукия поет Дядо Момчо наистина „хвърлят зрънце в народната душа“, както сам той казва, а това зрънце по-късно дава своите плодове. Днес много елховци са високо образовани и дават своя принос за изграждането на живота в нашата страна. Някои наши съграждани-елховци записаха своите имена и в литературата, но малцина си спомнят за самоукия поет, а по-младите не са и чували за него. Все пак, обаче, с малките си стихове е сложил своята „скромна тухличка в строежа на народното добро, за род, напредък и държавна сполука“.

В това трябва да търсим и в това се състои днешното значение на Дядовото Момчово поетично творчество.

Ползвана литература и други източници:

1. Бежков А., Пенчев П. – „Задбалканските котловини“ – София, 1965 г.
2. Чудомир – „Записки“ – т. 3, 1940 г., Казанлък.
3. Сборник „Казанлък в миналото и днес“.
4. Материали от музей „Искра“ – Казанлък.
5. Лични архиви на близки.
6. Спомени и разкази на близки, родственици, съвременници.

Подбрав и подготвил за печат: Йордан Ф. Котев
(Със съгласието на близките и родствениците на автора)

Момчо Стянов Тесников

ЕЛХОВЦИ - ЛИТЕРАТУРНИ ТВОРЦИ

ИВАН ПЕТКОВ БРАТОВЕВ

Роден на 11 януари 1929 г. в с. Елхово, Казанлъшко. Завършил е Първа мъжка гимназия „Иван Вазов“ - гр. Стара Загора и СДУ „Климент Охридски“, специалност „Български език и литература“. Доцент, доктор на педагогическите науки, дългогодишен преподавател и просветен деятел.

Автор на книгите:

„Семинарно занятие по литература“, С., 1977;

„Ефективни форми на практическо-приложна дейност в обучението по Основи на естетиката в средното училище“, Ст.З., 1985;

„Литература в средното училище“ (съавтор), С., 1986;

„Лекцията и конференцията в обучението по литература“, С., 1987;

„Урокът по Основи на естетиката в средното училище“, Ст.З., 1987;

„Класни неурочни форми на обучение по Основи на естетиката в средното училище“, Ст.З., 1988.

Публикувал е в сборници, списания и вестници няколкостотин изследвания и статии по педагогически проблеми, художествена критика и публицистика.

ПОЕТИЧНАТА СЛАВА НА СТАРА ЗАГОРА Е С МИНАЛА ДАВНОСТ

- За какво е притеснението Ви днес?

- След Стойчо, Жеко и Таньо (да е жив и здрав още много години!) зее празно пространство. Никой не работи, не привлича и не обгрижва талантите. Поетическата слава на Стара Загора е с минала давност. Голямото изкуство е страдание, а интересите на днешните творци са в материалния възход.”

Из интервю на Р. Ранчева - в „Старозагорски новини“ бр. 209/2003 г.

IN MEMORIAM

РЕКВИЕМ ЗА ИВАН БРАТОВЕВ

(11.01.1929 г. – 26.11.2004 г.)

Неговият решителен принос в българската литература е критическата му книга „Седем творчески индивидуалности“ – 2003 г., асоциативна връзка със седемте пожара на Стара Загора, нейните седем имена и със седемте пласта на световната цивилизация.

...Иван Братовев си отиде от белия свят преди 40 дни на 75 години. Отиде си с пръсти върху пишещата машина. До него чаша димящо кафе и листи от незавършената му книга: „Или аз, или Вселената“.

Из слово на Р. Ранчева по повод 40 дни от смъртта му, в „Старозагорски новини“, бр. 4 от 06.01.2005 г., стр. 5.

ЙОРДАН ФИЛИПОВ КОТЕВ

Роден през 1949 г. в с. Елхово, Казанлъшко. Син е на Мара и Филип Котеви – добри, скромни и работливи хора. Майка му – Мара Ив. Котева активно участва в обществения живот на селото като дългогодишна певица и солистка в битовия читалищен хор. След завършване на основно образование в село, Йордан Котев продължава образованието си в Електротехникум – Стара Загора. После завършва Учителски институт - гр. Кърджали и учителства в този район няколко години по договор. Завръща се в родния край и 7 години е учител в НОУ „Братя Жекови“ – с. Елхово. Заедно с това участва активно в обществения живот на селото като художествен ръководител на училищния и читалищния хор, които постигат успехи, участват в прегледи и имат награди. През този период завършва висше образование в Пловдивски университет, специалност „Българска филология“ – магистър.

Премества се в Стара Загора през 1983 година и досега живее там. Известно време е методист, завеждащ сектор „Културно-масова работа“ в Културния дом на учителите – Стара Загора. Ръководи битов хор на учителките.

Има научна степен „Кандидат на педагогическите науки“. Участва в литературния и културен живот в Стара Загора. Редактира и издава вестниците: „Надежда“, „Литературен клуб“, „Християнин“. Има публикации в местния печат: в „Старо-загорски новини“, в „Литературен глас“, в „Монитор“, сп. „Верея кабел“ и в централния: в „166“, в „Дума“, сп. „Затворно дело“. Участвал е в радиопредавания по Радио Стара Загора.

След пенсионирането си продължава участието си в културни дейности в града. Членува в литературен клуб „Гео Милев“, на който е бил секретар 5 години, литературен клуб „Димитър Подвързачов“, Клуб на журналиста.

Представените на стр. 2 и стр. 6 стихотворения са от готовата отдавна за издаване книжка със заглавие „Неземен дар“.

СЕЛО

Мило ми е родното ми село,
към Балкана сякаш път поело.
Мили ми са къщите засмени -
с керемиди весело червени.

Мили ми са гордите тополи,
във небето върхове заболи,
кладенеца с дървеното рамо,
твойте песни, приказките, мамо!

И да съм дори отвъд морето -
ще ме връща все назад сърцето,
ще си спомням къщата и мама -
с мойто село пак ще бъдем двама!

Спомоществователи на юбилейния брой
на „Елховски вестник“:

Йордан Филипov КОТЕВ -

съставител и редактор

Кристина БОЖАНОВА -

предпечатна подготовка и дизайн

Печатница „Контраст“ - с. Богомилово

Месец септември 2012 г.

ПО ХЪЛМОВЕТЕ НА ВРЕМЕТО - ПРЕКЛОНЕНИЕ И ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Паметна плоча на поп Кузман

Тържествен концерт за 400-годишнината на селото

Лобното място на братя Жекови - 1982 г.

Лобното място на братята - сега

Паметник на Руси Кънев-Обруклиеца

Паметник на бр. Жекови
в двора на училището

Паметник на С. Попов и К. Загорчев

Паметна плоча на М. Тодорин

Паметник на загиналите във войните

с. Елхово от птичи поглед